

nějakém útlém maturanovi. Takto, držíce se za ruce, zodpovídali se ne ze zločinů, ale spíše ze svého neštěstí, že se vůbec narodili.

Nikdy sice nepracovali tolik, aby jim to mohlo škodit. V poslední době se dali na zahradnictví, neboť práce mezi zeleninou a vonícími květy se jim zdála býti nejpříjemnější. A skutečně také byla, neboť pěkně přišlo a všemu se dobře dařilo, nejlépe zeleninovým sazenicím, kterých bylo v zahradě k nespočtení. Práví, že měli málo platu a proto byli odkázáni nepřímo na zahradní plody.

Dělali to tak, že si brali sazenice, které potom pod rukou prodávali. Snad by to nebyl majitel zahrady ani zpozoroval, kdyby se nebyli našli lidé, kteří ho na věc upozornili a radili mu, aby věc udal. Bůh ví, proč to Krivánek ohlásil četnictvu: nebylo mu líto těch 50 kop sazenic, bratří měli u něho 2 Kč denně a přece chtěli žít, což on také uznával.

Před soudem doznali všechno. Jen se jim nezdálo, že by toho byli vzali tolik, tak polovici snad. Je jim líto, že to tak daleko přivedli a teď tu stojí před soudem jako okropečkové, celí vylekaní. Poškozený Krivánek vnesl do případu mnoho nového. Nevypadal vůbec jako člověk, který pro nějakou tu zeleninu chtěl by dostat bratry do kriminálu, a sám se divil, že se celá věc dostala tak daleko. Nežádá náhradu škody a nemá zájmu na potrestání svých zaměstnanců, proto i státní zástupce je nucen vzít žalobu zpět, jen to připomíná poškozenému, že bude musít zaplatit soudní výlohy a mimo to i 24 Kč za vazbu Josefa, který byl horlivostí bezpečnostních orgánů zavřen. I to byl odhodlán zaplatiti, když mu Josef Mikulec vyšel dobrovolně v ústrety říka, že si svoji vazbu zaplatí sám. Vytáhl z kapsy promaštěnou šrajtofli, vysázel na stůl peníze, vzal za ruku svého bratříčka a šťastná dvojice opouštěla soudní síň. —ij—

Falešný dozorce.

(Krajský soud v Olomouci.)

Chodby olomouckého krajského soudu bývají plny lidí všeho druhu. Zřítí je tam venkovany s ranci potravin, advokáty s dobře nalaďenou tváří a plně napěchovanými aktovkami, strážníky, dozorce, zkrátka chaos. Chvilí hluk utichá, když zavolá sluha jméno obžalovaného nebo svědka, ale pak zase týž hlomoz započne znovu. Odpoledne je tam klid, neboť trestanci, kteří čistí chodby, hledí z kouta do kouta, kde by nějaký ten kousek kuřiva ulovili. Hovořit mezi sebou nesmí.

Dole u okresního soudu sedával téměř každodenně na lavici nepatrný človíček. Jeho pichlavé oči slídily po všech příchozích. A jakmile spatřil nějakou venkovanku s rancem, ihned se k ní přitočil a vyptával se, co hledá. Když se nějaká na něj nedůvěřivě zahleděla, tu hned spustil: „Matko, já su tady dozorcem!“ A tím si okamžitě zjednal patřičný respekt. Inu, dozorce vězňů je velký pán. „A koho tam máte?“ ptá se pan dozorce a ukazuje na řadu zamřížovaných oken. „Ale, svýho muža. Nedali mu pokuj, vrazil jim pár do žeber a věil tam, chudák, musí sedět 6 neděl. A jaky tam má jídlo?“

Pan dozorce vypráví, že trestanci holt tam nemají bílou cezenou či se smetanou, nýbrž černou jako kolomaz. Pak hledí na ranec a setká se s prosebným obličejem panímámy: „Byl byste tak hodné a dal to tam Franckovi X.?“

„No, víte, matko, my tō máme zakázaný, jsou na to tresty, ale vám to udělám.“

A udělal to každé, která tam přišla s rancem. Avšak místo do věznice šel pan dozorce druhým východem na louku u Skautského domova a dobře si pochutnával, zatím co uvnitř se mračili na fazole. Za tři tisíce korun sehnal těch potravin. Dostával také větší částky na tabák a jiné věci, které „schovanci“ postrádají.

Ale nic netrvá věčně, a tak jednoho dne ocitl se pan dozorce mezi těmi, které tak habebně okrádal. Hle, Bedřich Charvát, odchovanec kriminálu, dozorcem vězňů!

Odsoudil jej tříletný senát krajského soudu v Olomouci pro podvody na dva a půl roku do žaláře. A aby mu nenapadlo v dozorcování pokračovati snad jinde, půjde po vypršení trestu do donucovací pracovny.

Nudné přelíčení.

(Krajský soud v Hradci Králové.)

V Hradci Králové najal si pan Aug. R. krásný krám v novém domě a do toho krámu objednal spoustu knih. Romány s lákavými obálkami a nápisy, jako: „Jak se stanu krásnou?“, „Co potřebujete vědět při rozvodu“ atd., a sám se postavil za pult a čekal kupce. Ale dnešní časy jsou pro literaturu špatné, lidem stačí nějaký večerník, plný politických afér, romány netáhnou, zvláště když za rohem je biograf, ba ani děvčátka nechtějí už vědět, jak se stanou krásnými, domnívají se patrně, že jsou už hezká dost. Kupců chodilo málo, jen sem tam se prodalo nějaké číslo „Soudní Síně“ nebo jiného týdeníku. Na krásnou literaturu ukládal se prach a do šuplete pana obchodníka upomínky od netrpělivých dodavatelů. Když už se šuple nedalo zavřít, zavřeli věřitelé pana R. krám a státní zastupitelství zažalovalo ho pro zaviněný úpadek.

Pan R. před senátem vrch. r. Maryšky vypověděl, že do toho přišel nevinně, že ať to zkoušel s „Tarzanem mezi opicemi“, nebo „Třemi mušketýry“, nebo s „Úvodem do filosofie věku nového“, lidé mýjeli nevšimavě jeho krám, kupující si na rohu od kolportéra večerník se sensačními zprávami, a naslouchal pak čtení spisů.

Četlo se a četlo a pořáde se četly příspisy dodavatelů, což je atmosféra právě k ukolébání do spánku. Obžalovaný knihkupec překládal nohy, civěl na proužek oblohy a štíty ve Svatodušské ulici, rovnal si puky, natahoval si hodinky, počítal nohy u židlí v soudní síni a konečně, využiv oddechu předčítacího, vstal a zdvořile promluvil: „Pane předsedo, račte laskavě prominout, musím tady být? Nemohl bych odejít?“

„Vaše přítomnost podle zákona není nutností,“ pravil předseda, „můžete jít, nikdo vás nemůže držet, ale řekněte nám, proč chcete odejít?“

„Mně to tady nebaví!“ zívá si pan obžalovaný.

Předseda dal tedy protokolovati, že pan obžalovaný odešel, poněvadž ho líčení nebaví, a pokračovalo se v líčení bez něho.

Rozsudkem byl pan R. odsouzen do vězení na čtyři měsíce podmínečně.

V Riegrových sadech na Vinohradech...

(Zemský trestní soud v Praze.)

Rodině Mráčků na Žižkově přijeli na Všeškolský slet hosté. Nebylo jich mnoho, ale na malý Mráčkův byt jich bylo až dost. A tu si mladý Mráček, 27letý svobodný dělník, vzpomněl, že byl kdysi skautem a že by mohl sám přespát v přírodě, aby svoje místo na posteli v bytě svých rodičů přepustil dvěma školským hostům. Dopoledne s nimi chodil po Praze, odpoledne navštívil s nimi Stadion a večer se jim poroučel říka, že zajde si na noc k příteli, který má v bytě dost místa. Tím přítelem byly Riegrovy sady. Zalezl tam po dvakrát do křoví a vyspal se znamenitě. Ale třetího dne, kdy už měl být konec jeho skautského života, neboť druhého dne měli hosté odejeti, stal se mu malér. Nezalezl do křoví dost daleko, takže jej zahlédl kolem jdoucí strážník Jan Žižka právě ve chvíli, kdy první spánek přitlačil jeho víčka k sobě. Strážník přišel k němu, začloulal jím, a když Mráčkova víčka povolila, ptal se jej, co tam dělá. Rozespáý Mráček viděl strážníka, ale neuvědomil si, ještě v polospánku, že je to Jan Žižka, proti němuž každý odpor, jak známo, byl marný. A tak se stalo, že Mráček místo odpovědi povstal proti Janu Žižkovi s napřaženou rukou. To se Janu Žižkovi ovšem dosud nikdy nestalo, a proto pozdvihl tu svou ruku, v níž třmál palecát — vlastně obušek, a rozehnal se jí proti Mráčkovi. Ten, poznáv konečně, že proti němu stojí Jan Žižka, dal se na útěk. Ale měl takovou smůlu, že vběhl přímo do náruče jinému strážci pořádku, Ant. Gregorovi, který jej zadržel a chtěl předvésti. Mráček, který právě zvitčel nad Janem Žižkou — neboť vyhraje ten, kdo uteče — opovržlivě podíval se na pouhého Antonína Gregora a chtěl se mu vytrhnouti. Škubal sebou, kopal okolo sebe a vzpíral se všemožně. V tom však blížil se už zase Jan Žižka; zuby Mráčkovy zacvakaly hrůzou a on nechal se už klidně odvésti na policii.

Tohleto všechno žaloval na nešťastného Mráčka státní zástupce dr. Tomáša samosoudci vrch. radovi Dobromíru Součkoví. Žaloval, ale nikoli tváří v tvář obžalovanému, který se nedostavil, ač obeslání bylo mu řádně doručeno. Nechtěl se asi opět sejit s Janem Žižkou, který byl volán k líčení jako svědek. Žižka i druhý strážník potvrdili žalobu a dodali, že Mráček kromě pozitivního násilí užil i nebezpečné hrozby, aby zmařil strážníkovu úřední výkon.

Za těch okolností byla posice Mráčkova prašpatná. Hodně ji napravil jeho ex-offo obhájce dr. Emil Kafka, který vřelými slovy se ujal svého klienta a způsobil, že Mráček odsouzen byl toliko na jeden měsíc do těž-

kého žaláře. Zda mu bude, poněvadž je zachovalý, poskytnuto dobrodinné podmíněné odkladu výkonu trestu, rozhodne soud po dojití spisů o jeho pověsti, po případě po výsledku úředního šetření v tom směru. —ff—

Síla zvyku.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Patnáct roků bydlil Viktor Moreisl se svými rodiči v ulici U jezírka v Brně. Patnáct roků stoupal tam po schodech do prvního poschodí a otevíral druhé dveře nalevo od schodiště. Za patnáct roků už člověk nájemník pomalu věří, že je to jeho dům anebo aspoň jeho vlastní byt, z něhož jednou vynesou jen jeho chladnou mrtvolu. Moreisl věděl už, jak je která cihla v bytě položena, kolika hřebíky je podlaha k zemi přibita a potmě mohl ukázat, kde který hřebík je. Se zavázanýma očima byl by trefil do příbytku, čichem a také podle akustiky byl by poznal, je-li ve světnici či v kuchyni a o každé skulině věděl, v níž se mohla uhnízdit štěnice. Tak srostl s tím bytem v ulici U jezírka a nezbloudil, ani když za nocí z hostinců vracel se domů po čtyřech. Když loni v srpnu nastupoval jedenáctiměsíční žalář za jakousi krádež v tabáční trafice, bydleli ještě jeho rodiče v tomto starém bytě, s nímž mnohem tíže se loučil než s otcem, matkou a třemi sourozenci.

Zaplakal proto bolestně, když po návratu z trestnice sdělil mu domovník, že jeho rodiče odstěhovali se do té a té ulice, toho a toho čísla a že v jejich bývalém bytě se usadila ovdovělá sestra majitele domu. — Ó, jak těžko budu zvykat novému bytu — pomyslí si — jak nezvyklé, divné budou nyní ty cesty domů, to usínání i probouzení v jizbě cizí, neznámé.

Chlad nového, dosud nepoznaného příbytku zvětšen byl přímo k nesnesení mrazivým chladem, jakým vítali Viktora rodiče, sestry a bratr. Zde nebude již toho tepla, jaké cítil v útulném domácím hnízdečku, tento nový byt stane se jistě jeho neštěstím. Tak míní Viktor Moreisl při prvním svém vstupu do dnešního příbytku jeho rodičů a brzo se přesvědčil, že předtuchy ho neklamaly.

Takto líčí nyní Viktor Moreisl slavnému soudu i panu veřejnému žalobci příhodu nocí z 11. na 12. července. Z kalendáře možno se přesvědčiti, že 11. července byla neděle a všichni, kdož Viktora Moreisla znají, zase mile rádi dosvědčí, že neděle je jeho mokrým dnem. I když celý týden nezláká ho hostinec, v neděli neodolá. To už v pátek a v sobotu si nějakou práci najde, která by mu vynesla aspoň na nedělní útratu, a pod deset nebo patnáct piv prý při takovém výšlapu nejde. A oné kritické neděle nemohl pod obvyklou míru už také proto, že bylo horko a že pít nebylo ani tak hříchem jako spíše potřebou. A tož vypil těch patnáct a šel domů. Na to domů kladl zvláštní důraz, poněvadž na tom novém se ještě doma necítil. A co čert nechtěl: Ve svátečních kalhotách měl stále ještě od loňska klíč ke starému bytu. Sílou zvyku hnán, ubíral se k ulici U jezírka a k domu čp. 372. Také do prvního poschodí to s námahou vyšlapal a odpočítal druhé byt nalevo od schodiště. Klíč se hodil a tak Viktor Moreisl si odemkl a vstou-